

Blížíme se k nebezpečnému střetnutí s Ruskem, nezáleží přitom příliš na tom, kdo ovládne Bílý dům, píše Justin Raymondo z Antiwar.com.

Houževnaté rozšiřování Severoatlantické aliance následující v několika etapách po pádu Sovětského svazu, je jedním z předních rysů současného „demokratického imperialismu“. Komunistický nepřítel je dávno minulostí, ale síly NATO jsou stále na pochodu a stále připraveny k pochodu na východ. Najednou se ocitáme zpět v době studené války, opět lze slyšet zvuk bojové polnice a křik agresivních ideologických politiků: „Rusové přicházejí!“

Je to přitom to samé, jako kdyby Rusové pomocí pečlivě sestaveného propagandistického materiálu razili tezi o nebezpečí „rozpínajících se Američanů a Britů“. Je zde vedena účinná snaha aktivně delegitimovat a destabilizovat ruskou vládní moc a politiku. Připravuje se nové kolo „změny režimů“ a v zaměřovači je tentokrát Moskva.

Obklíčení ruského medvěda?

Když neokonzervativci před časem odstartovali kampaň, beroucí si za cíl vyloučení Ruska z summitu G8, jako odplatu za ruské dodávky zbraní Sýrii“, rusko-americké vztahy uvázly na bodu mrazu. Viceprezident Dick Cheney okamžitě přispěchal, aby si přisadil v obžalobě Ruska za to, že používá ropu k vydírání Ukrajiny a z rozpoutávání nové studené války. Bush, který se před časem nechal slyšet, že při pohledu do Putinových očí viděl „hlubokého ducha“, nyní podporuje ukrajinské členství v NATO a členství také – světě div se, Gruzie.

Evropané z toho nic nemají a mít nebudou. Francie a Německo se staví proti a mnoho menších států NATO zastává spíše skeptické postoje. Výsledek ohledně budoucího rozšiřování Severoatlantické aliance už neleží příliš na Bushově klice, která to dělá z domácích vnitropolitických důvodů, jako na Johnu McCainovi a na něj napojených kruzích, který se zdá nejpravděpodobnějším příštím prezidentem.

Ekonomické a zbrojní zájmy

Spojovací linie mezi McCainovou kampaní a kampaní za další rozšíření NATO a v konečném důsledku aktivita rusofobních kruhů jsou značně výrazné. Randy Scheunemann, McCainův přední poradce pro zahraničně politické otázky, je v nové NATO kampani klíčová postava. Býval předním lobbyistou koncernu British Petroleum, pro mnoho zbrojařských koncernů a byl také styčným kontaktem při mnoha vládách států ve střední Evropě, nebo baltské oblasti.

Scheunemann dále také pracoval s Brucem Jacksonem, bývalým viceprezidentem dozorčí rady koncernu Lockheed-Martin a úředníkem Pentagonu v americkém podvýboru při NATO. Scheunemann byl také americkým poradcem při gruzínské vládě a registrovaným lobbyistou v Makedonii, Rumunsku a Lotyšsku. Třešničkou na dortu je fakt, že Scheunemann je jedním ze zakládajících členů Projektu pro Nové americké století a spoluzakladatel a ředitel Výboru pro osvobození Iráku. On je, ve stručnosti, ztělesněním všech nátlakových skupin a zvláštních zájmů, které profitují z ožívání

zatuchlých mrtvol studené války.

Mysteriózní agenti

Staré drama spěje ke svému obživnutí, o tom není pochyb. To je to, co mají mnozí propagandisté na mysli, když hovoří o „barevných revolucích“ od Kyjeva po Kyrgyzstán, které jsou okořeněné vším tím mysteriózním byznysem, jakým bylo například otrávení Viktora Juščenka. Rozpoutaná hysterie, útoky a obviňování bez podložení důkazy se až příliš nápodobně podobaly někdejší studenoválečné propagandě.

Ještě více bizarní byla kauza Alexandra Litviněnka, bývalého špiona KGB, který měl být zavražděn údajně proto, že „věděl příliš mnoho“. Vraždu mají mít na svědomí jeho bývalí šéfové kteří jej měli otrávit radioaktivním izotopem, který hrál kdysi tak klíčovou úlohu. Má tu vraždu na svědomí KGB, nebo se snad jedná o špinavou práci pašeráků nukleárních materiálů? V každém případě, všechno to připomíná fantaskní romány Johna Le Carrého, respektive jejich všemožné podřadné napodobeniny.

Navzdory všem těmto historkám, panující protiruská hysterie, indukovaná a uměle vydržovaná těmito senzacemi, nemá v americké společnosti příliš kladnou odezvu, podobně jako řinčení zbraní a výhružky, směřující ke studené válce číslo II.

Nedávné ukrajinské volby byly kyselou porážkou Oranžové revoluce, účtem vystaveným za ekonomické zbídačení země a rusofobní štvání. Speciálně se jednalo o porážku radikálního křídla, vedeného Julií Timošenkovou, „princeznou“, jejíž ultra-nacionalistické výpady vůči Rusku jsou paradoxně klíčem k jejímu volebnímu propadu. Podpora členství Ukrajiny může být populární ve Washingtonu, nicméně je jasně nepopulární na Ukrajině, kde je pro vstup necelých třicet procent obyvatel.

Letadla místo obilí?

Na Ukrajině spousta obyvatel sotva užíví své rodiny. Proč se ale potom mají snažit o to, aby byly ukrajinské letecké síly vylepšeny na úroveň standardu NATO? Práví stoupenci a podporovatelé této ne-logiky sídlí ve Washingtonu, kde zbrojní lobbyisté - shodou okolností Sheunemannovi staří přátelé z Lockheed Martin - touží po rozšíření NATO, aby tak mohli prodávat a testovat. A hádejte, komu se kapsa naplní nejvíce?

Je zde samozřejmě také ideologická motivace - souhlas se zájmy NATO, expanze a neokonzervativní důraz na kontinentální hegemonii udržováním americké vojenské přítomnosti v Evropě, stejně jako na předním východě.

Zajímavým appendixem je také rozšíření pozic NATO na Kavkaze a právě zde začíná McCain rozehrávat zajímavou partii. On sám je velký podporovatel Gruzie, na druhou stranu však takticky nekomentuje aktuální tvrdé represe proti opozici, zřejmě zfalšované Saakašviliho volby a policejní divadlo, kdy policisté zbili stovky pokojných demonstrantů v ulicích hlavního města.

Umění provokace

McCain se také vydal na obhlídku do Abcházie, jejíž pro-ruské obyvatelstvo vyžaduje nezávislost na Tbilisi a „přiblížit vztahy“ s Moskvou, kde deklaroval, že Rusům se nesmí dovolit, aby drželi nebo ovládali jakékoli pozice uvnitř gruzínského teritoria. Jako prezident nás tak může snadno zatáhnout do v podstatě jakéhokoli teritoriálního sporu na periferii bývalého Sovětského svazu. – od sněžných lotyšských plání po stepi střední Asie.

Na rozdíl od Bushe, který neustále obhajuje plán na vojenskou přítomnost ve střední Evropě argumentem, že záměrem vybudování raketové základny v Polsku a radarové v České republice je štít proti možným raketovým hrozbám ze strany Íránu.

Budoucí možný prezident McCain by mohl mluvit na rovinu a konečně se veřejně přihlásit k pravému účelu této „defensivní“ zbraně – umožňuje jednak hypotetický útok na Rusko v budoucnosti proveditelným a také zde hrají roli samozřejmě další zájmy.

John McCain, sám sebe se nazývající „atlantistou“, pouští z řetězu radikální rétoriku, když popisuje Rusko jako „revanšistický stát“ a dokonce obviňuje ruskou vládu z nedávného kyberútoků na Lotyšsko – samozřejmě bez jakýchkoli důkazů. Možná jako prezident bude chtít nařídit podobný preemptivní kyberúder proti Rusům, aplikuje zkrátka onu bushisticko-neokonzervativní doktrínu na internetu – a možná nejen tam.

Pokud jde o aspiranty na přijetí do archaického studenoválečného „konkláve“, jak se dnes NATO, přes mnoho okázalých a líbivých řečí zdá – Chorvatsko, Makedonii a Albánii – tak úředníci Aliance jsou opatrně optimističtí v tom, že alespoň dva ze tří zmíněných států budou na základě výsledků nedávného summitu skutečně přijati. Makedonie však zatím příliš valné vyhlídky však nemá. To se ovšem nedá prohlásit o Chorvatsku a Albánii.

Přijetí Chorvatska a Albánie, spojenců NATO během euro-americké agresivní války v Jugoslávii, bude záviset na jejich nadcházející oddanosti, stejně jako na almužnách pro americký válečný průmysl. Je to také pojistka toho, že pokud Kosovo opět vybuchne, Chorvaté budou schopni jako nejbližší úderný hrot aliance okamžitě zasáhnout – ovšem takto pod vlajkou mírové mise opět otevřou dávné rány z války se Srby a vzpomínka například na masakr v Krajíně, kde bylo povražděno přibližně 2000 Srbů, vypáleno 73% srbských obydlí a vyhnáno na tisíce obyvatel, je ještě stále příliš živá.

Současné rusko-americké vztahy vykazují notnou dávku nejistoty, skepse a nervozity, jejich blízký budoucí vývoj však pravděpodobně není přímo závislý na tom, který z prezidentských kandidátů ovládne Bílý dům. Současná McCainova zlovolná představa „revanšistického“ Ruska, upadajícího v diktátorský režim a jsoucí hrozbou pro své sousedy – se lehce může stát naplněným proroctvím, a to v ne příliš vzdálené budoucnosti. Naše neustálá a nekončící snaha vyhledávat nepřátele v tomto světle ukazuje spíše na to, že si nepřátele zčásti vytváříme také sami.

Z anglického originálu „NATO marches eastward“.